

Världspostföreningen och frimärksfärgerna

Av Jan Billgren

Frimärksutgivande länder hade ursprungligen inte något behov av samordning när det gällde valet av de färger som frimärkena trycktes i. Varje land bestämde självt vilka färger deras olika frimärken skulle ha, oavsett om det gällde frimärken för inrikes eller för utrikes post. Som exempel kan nämnas att världens första frimärken, vilka gavs ut av England 1840, var i svart färg för valören 1 penny och blå färg för 2 pence. Redan efter ett år byttes den svarta färgen ut mot en rödbrun färg som sedan bibehölls i många år. Skälet till detta var att poststämplarna – även om många var röda – syntes dåligt i den tidens belysning på postkontoren.

När Sverige gav ut sina första frimärken 1855 fick frimärket för inrikes brevpporto blå färg, vilket det hade ända fram till 1885, dvs. 11 år efter Världspostföreningens bildande. Även Norge gav ut sitt första frimärke i blå färg samma år medan det tidigaste danska frimärket från 1851 var brunt. Det första finska frimärket från 1856 var också blått, liksom det isländska som utkom så sent som 1873.

Portosatserna för brev till utlandet varierade avsevärt under dessa år, beroende på avstånd och transportvägar. De fastställdes genom bilaterala avtal mellan närliggande länder och beräknades genom summering av inrikesportot i de olika länder som brevet passerade. Det fanns därför inga frimärken som var speciellt avsedda för den utrikes posten. Av detta skäl fanns det vid denna tid inte heller något behov av särskilda färger på de frimärken som användes i den internationella postutväxlingen.

JAN BILLGREN är född 1936 i Tollarp.

Han har ett förflutet som universitetslektor i företagsekonomi i Lund. Billgren har författat många artiklar om filateli och posthistoria, varav ett 10-tal i *Posttryttaren*.

Billgren är ansvarig för ämnena posten, posthistoria och filateli i Nationalencyklopedin och Svenska Akademiens ordbok. Sedan 1999 är han medlem av styrelsen för Postmusei Vänner och från 2000 också dess ordförande.

Postföreningens bildande

Redan 1863 hade man ett första förberedande möte i Paris för att undersöka möjligheten att bilda en postförening. Det främsta syftet var att införa enhetliga posttaxor i den internationella postutväxlingen. Initiativtagare var den amerikanske postchefen, Montgomery Blair. Vid konferensen deltog representanter för 15 länder, dock inte Sverige. Av den tillgängliga dokumentationen att döma diskuterades inte frimärksfärgerna överhuvudtaget.

Vid den första världspostkongressen i Bern 1874 kom man bl.a. överens om att fastställa en någorlunda enhetlig portotaxa för post mellan medlemsländerna. Som en riktlinje angavs att det utrikes brevpportot borde motsvara 2-2½ gånger portot för ett inrikes brev. Denna beräkning var baserad på statistiska undersökningar av kostnaden för att befordra olika slags post.

Man utgick ifrån den franska francen och bestämde att portot för internationella brev, brevkort och trycksaker skulle uppgå

till 25, 10 resp. 7 centimes. Under en övergångsperiod tilläts emellertid att brevportot fick variera mellan 20 och 32 centimes och trycksaksportot mellan 5 och 11 centimes. Brevkortsportot fick uppgå till hälften av brevportot, dvs. 10-16 centimes. Brevportot angavs per 15 gram och trycksaksportot per 50 gram.

För varje medlemsland fastställdes ekvivalenter till dessa tre portosatser. Sverige bestämde sig för ekvivalenterna 20, 10 och 6 öre. Brevportot till utlandet blev således 20 öre per 15 gram medan trycksaksportot uppgick till 6 öre per 50 gram. Bernkongressens beslut trädde i kraft den 1 juli 1875.

Svensk delegat vid Bernkongressen var vår dåvarande postchef, Adolf Wilhelm Roos. Denne hade deltagit i det förberedelsearbete som hade initierats av den blivande generalpostmästaren i Tyskland, Heinrich von Stephan.

Vid tiden för den första världspostkongressens öppnande hade Sverige, liksom många andra länder, börjat ge ut frimärken för tjänsteposten. Hos oss hade Postverket fr.o.m. den 1 januari 1874 tagit över tjänsteposten, vilket innebar en kraftigt ökad postmängd och behov av fler postanstalter. De senare nästan fyrdubblades under åren 1874-1875.

Tjänstefrimärkena skulle dock endast användas inom landet. Om tjänsteförsändelser skulle skickas till andra länder fick man använda vanliga frimärken. Därför fanns det inte någon anledning att använda de av Världspostföreningen rekommenderade färgerna på tjänstefrimärken.

Inte heller vid Bernkongressen diskuterades färgerna på de frimärken som skulle utgöra portot för de tre olika försändelseskategorierna. Detta kom upp på dagordningen först i samband med nästa kongress, som hölls i Paris år 1878.

Pariskongressen 1878

Världspostkongressen i Paris avslutades den 1 juni 1878. Dess beslut skulle dock inte träda i kraft förrän den 1 april 1879. Vid kongressen enades man om att byta namn på

Adolf Wilhelm Roos var svensk delegat vid världspostkongressens möte i Paris 1878 då frågan om frimärksfärgerna fanns på dagordningen för första gången.

Adolf Wilhelm Roos was the Swedish delegate at the Universal Postal Union's meeting in Paris in 1878 when the subject of stamp colours was on the agenda for the first time.

föreningen, som ursprungligen hade kallats Allmänna postföreningen, till det namn som den haft därefter, nämligen Världspostföreningen (UPU).

Nu bestämde man också att det skulle införas enhetstaxor för de tre försändelseslagen brev, brevkort och trycksaker. Dessa bestämdes till 25 centimes per 15 gram, 10 centimes resp. 5 centimes per 50 gram. För Sveriges del fastställdes portosatserna för utrikes post till 20, 10 respektive 5 öre.

Andra regler som infördes vid Pariskongressen var att brevkort skulle ha ett enhetligt mått, 14 x 9 centimeter. Endast sådana brevkort som utgavs av postverken tilläts till en början i den internationella posthanteringen. Först i samband med kongressen i

Förslag till frimärksfärger i UPU:s cirkulär nr. 45 från år 1879.

Stamp colours proposed in UPU circular No. 45 from 1879.

UNION POSTALE UNIVERSELLE.

ANNEXE A LA CIRCULAIRE DU BUREAU INTERNATIONAL,

DU 8 FÉVRIER 1879, N° 45./3438

25 centimes.

10 centimes.

5 centimes.

25 centimes.

10 centimes.

5 centimes.

25 centimes.

10 centimes.

5 centimes.

Lissabon 1885 tilläts privat tryckta brevkort.

Den första gång som frågan om färger på frankotecken kom upp var i samband med kongressen i Paris. Även här var den svenske delegaten vår dåvarande postdirektör, Adolf Wilhelm Roos.

Vid kongressen enades man om att så snabbt som möjligt införa ett färgschema över frimärkena för de vanligaste försändelslagen, brev, brevkort och trycksaker. Skälet till detta var att posttjänstemännen med större lätthet skulle kunna sortera posten från utlandet, utan att närmare studera valören på försändelsens frimärke.

När det gäller denna preliminära överenskommelse finns det inga noteringar, varken i huvudkonventionen eller i expeditionsreglementet från 1878 års kongress. I stället överlämnades till UPU:s sekretariat att arbeta vidare med frågan.

Världspostföreningens enkät

Inom sekretariatet beslöt man att skicka ut ett cirkulär till medlemsländerna. I detta cirkulär, nr. 31, daterat den 7 augusti 1878, presenterades ett brev med förslag från Luxemburgs generaldirektör för Posten, Victor de Roebe. Förslaget innebar att medlemsländerna skulle förbinda sig – i den mån man inte redan hade de rekommenderade färgerna på sina frimärken – att utfärda ett löfte att följa färgrekommendationerna när man gav ut frimärken nästa gång. Dessutom ville han veta vilka färger som de olika medlemsländerna hade på sina frimärken, avsedda för de tre UPU-försändelslagen. Direktören för Världspostföreningen, Eugène Borel, återgav brevet i cirkuläret ifråga och bad medlemsländernas generaldirektörer att redovisa sina synpunkter på Roebes förslag.

Enkäten skickades ut till sammanlagt 34 postförvaltningar. Svaren redovisades sedan i UPU:s cirkulär nr. 45 som utkom den 7 februari 1879. I enkäten ställdes följande frågor (fritt tolkade från den franska texten):

- Vilka länder är beredda att anpassa sig till färgrekommendationerna från UPU, avseende frimärken för de tre ovan-

nämnda försändelslagen, när man nästa gång ger ut nya frimärken?

- Vilka färger använder man för närvarande på sina frimärken för de tre försändelslagen?

Av de 34 länderna gav 20 jakande svar på den första frågan, däribland också Sverige. Tre länder (Frankrike, Franska kolonier och Ryssland) var klart negativa. Argentina, Nederländerna och Schweiz ville inte ta ställning förrän de fick reda på vilka färger som skulle användas. Övriga åtta (Brasilien, Montenegro, Serbien, Spanien, Turkiet samt brittiska, holländska och spanska kolonier) lämnade inte något svar eller uttryckte inte några åsikter.

De 20 länder som svarat ja på frågan att införa de föreslagna färgerna var följande:

Belgien, Brittiska Indien, Danmark, Egypten, Grekland, Italien, Japan, Luxemburg, Mexiko, Norge, Persien, Peru, Portugal, Rumänien, Storbritannien, Sverige, Tyskland, Ungern, USA och Österrike. Av dessa hade två länder vid tidpunkten för enkäten redan infört de rekommenderade färgerna, nämligen Ungern (1871) och Tyskland (1872).

Borel redovisade svaren på den andra frågan utan att ange vad varje land hade svarat. I stället generaliserade han svaren genom formuleringen ”jag uppskattar att de dominerande färgerna idag är blått för frimärken i valören 25 centimes (motsvarande), rött för 10 centimes och grönt för 5 centimes”.

Det kan tilläggas att några länder var snabba med att ge ut frimärken i de rekommenderade färgerna redan 1879. Det rörde sig om Italien, Montenegro, Rumänien, Spanien, El Salvador och Fernando Po.

I cirkulär nr. 45 fanns även en bilaga som visade hur frimärkena för de tre försändelslagen skulle kunna se ut. Tre uppsättningar av färgprover för frimärken i de rekommenderade färgnyanserna (blått, rött respektive grönt) återgavs i färg.

Tysklands frimärken från 1872 med de korrekta färgerna enligt förslaget från 1878.

Germany's stamps from 1872 in the correct colours, in accordance with the 1878 proposal.

Ungerns frimärken från 1871, vilka hade de rekommenderade färgerna långt före kongressen i Paris 1878.

Hungary's stamps from 1871, which were in the recommended colours long before the Congress in Paris in 1878.

Utvecklingen i Norden före 1897

Sverige hade infört sitt gröna 5-öre Ringtyp redan 1872 men hade inga röda 10-öresfrimärken förrän 1885, då Oscar II i boktryck kom ut. Blå 20-öresfrimärken kom inte ut förrän 1891 (Oscar II i koppartryck). Dock var det planerat att ge ut ett 20 öre Ringtyp i blå färg 1884 – provtryck gjordes – men frimärket gavs aldrig ut, eventuellt på grund av en befärad likhet med motsvarande blå lösenfrimärke.

När det gäller enkla brevkort för utrikes post fanns sådana med röd valörstämpel redan från 1873. Motsvarande dubbla brevkort, alltså sådana med betalt svar, utkom samtidigt. Brevkort till medlemsländerna i utomeuropa utkom den 1 maj 1879 (dubbla brevkort först den 1 april 1883) och var gröna. Då brevkortsportot blev 10 öre till alla länder i världen (även icke-medlemsländer) den 1 januari 1895 fanns som nämnts ovan brevkort med röd valörstämpel.

Även för de övriga nordiska ländernas

De svenska frimärken som först hade de föreslagna färgerna enligt Pariskongressens överenskommelse: 5 öre Ringtyp, tandning 14 (1872), 10 öre Oscar II i boktryck (1885) och 20 öre Oscar II i koppartryck (1891).

The first Swedish stamps in the colours proposed by the Paris Congress: 5 öre Ring type, perforation 14 (1872), 10 öre Oscar II letter press (1885) and 20 öre Oscar II copperplate recess (1891).

De fyra nordiska ländernas frimärken i reglementsensliga färger utkom alla före världspostkongressen i Washington 1897.

The four Nordic countries' stamps in the prescribed colours were all issued before the UPU Congress in Washington in 1897.

del dröjde det med anpassningen till UPU:s rekommendationer. I Danmark dröjde det till 1882, innan det gröna 5-öresfrimärket och det blå 20-öresmärket av Vapentyp med små hörnsiffror kom ut och till 1885 innan 10 öre röd (med stora hörnsiffror) utgavs. För Norges del kom 10 öre röd (rosa) i serien Skuggat posthorn ut 1877 och 5 öre grön respektive 20 öre blå (Oskuggat posthorn) år 1883.

Finland gav ut samtliga sina frimärken för UPU-försändelserna i korrekta färger 1885 (5 penni grön, 10 penni röd och 25 penni blå i serien Vapentyp m/75). För Islands del utkom 10 aur röd (karmin) redan 1876 och 5 aur grön respektive 20 aur blå 1882.

Det kan tilläggas att Danska Västindien inträdde i den Allmänna postföreningen först 1877. Där kom det att dröja till år 1900

innan de första frimärkena kom ut i de rekommenderade färgerna. Det rörde sig om 1 cent grön och 5 cents blå; valören 2 cents röd kom ut först år 1903.

Som framgår av ovanstående redovisning var alltså de nordiska ländernas frimärken redan färganpassade inför kongressen i Washington 1897.

Världspostkongressen i Washington 1897

Ett 60-tal UPU-länder var representerade vid kongressen i Washington vilken ägde rum mellan den 5 maj och 15 juni 1897. Svenska representanter var t.f. generalpostdirektör Frans Herman von Schlytern och Riksbankens statistikchef, Fredrik Grönwall.

Efter ett 20-tal år var man nu inom Världspostföreningen beredd att fatta beslut om införande av enhetliga färger på de frankotecken som var avsedda för brev,

brevkort och trycksaker mellan medlemsländerna. Färgerna preciserades till mörkblå, röd och grön. Samtidigt bestämdes att valören skulle vara det belopp som angavs i en tabell, återgiven i paragraf 4 i expeditionsreglementet. För Sveriges vidkommande var det fråga om 20, 10 respektive 5 öre. Dessa motsvarade de franska ekvivalenterna som uppgick till 25, 10 resp. 5 centimes.

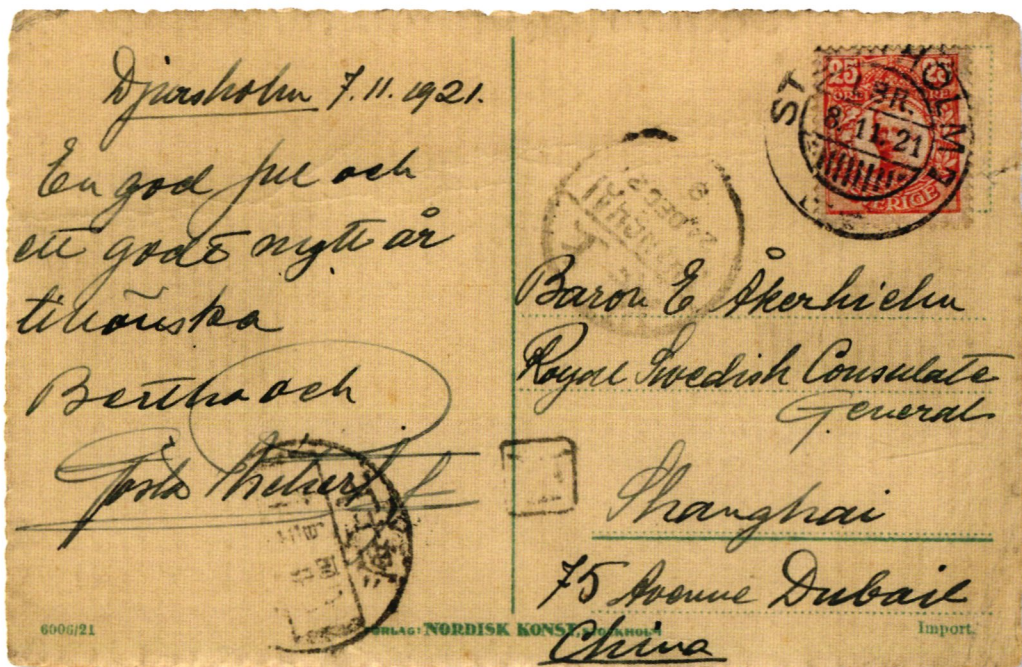
Vid denna tid var valutakursen gentemot den franska francen 72 kr per 100 francs. Alla tre portosatserna var alltså högre i Sverige än i Frankrike (och i åtskilliga andra länder).

Man kan konstatera att den i paragraf 6 formulerade bestämmelsen om frimärksfärgerna var ganska mildt formulerad. Således användes ordet *bör* och inte *skall*, och bör mildrades också något genom formuleringen "så vitt möjligt".

1897 års konvention trädde i kraft den 1 januari 1899.

Brevkort till Kina med korrekt porto, sänt från Stockholm den 8 november 1921. Brevkortsportot hade höjts från 10 till 25 öre den 1 februari. Då hade Sverige inga 25-öresfrimärken i röd färg.

Postcard to China with the correct postage, sent from Stockholm on 8th November 1921. The postcard rate was increased from 10 to 25 öre on 1st February. At that time Sweden had no red 25 öre stamps.

Vad hände sedan?

Alla länder var inte medlemmar i Världspostföreningen då Washingtonkongressens beslut trädde i kraft. Med få undantag hade dock samtliga medlemsländer anpassat sig vid sekelskiftet 1900. Enda undantagen var Kina, Etiopien, Mongoliet, Nepal och Tibet.

Efter det första världskriget uppstod stora förändringar i valutorna. Därför påbjöd världspostkongressen i Madrid 1920, vars beslut i flertalet fall trädde i kraft den 1 februari 1921, att portosatserna i den internationella postutväxlingen skulle höjas kraftigt. Brevportot fördubblades, liksom trycksaksportot, medan brevkortsportot blev 2,5 gånger högre. I och med de kraftiga portohöjningarna blev det för många länder nödvändigt att ge ut nya frimärken. Därmed blev det inte längre lika angeläget att följa UPU-anvisningarna när det gällde frimärksfärgerna.

Det kan tillfogas att de kraftiga portohöjningarna 1921 följdes av portosänkningar redan 1922 men man återkom aldrig till samma portosatser som före Madridkongressen. Genom besluten vid kongressen i Stockholm 1924 kom portosatserna ännu en gång att reduceras, när dess beslut trädde i kraft den 1 oktober 1925. Med hänsyn till de frekventa valutaförändringarna kom de flesta medlemsländerna därför att upphöra med färganpassningarna under dessa år och någon återgång till tidigare förhållanden skedde inte. Till undantagen hörde Storbritannien och USA och i någon mån Sverige. Vi ska därför avslutningsvis gå igenom hur det såg ut när det gällde frimärksfärgerna i Sverige fram till år 1950.

Utvecklingen i Sverige fram till 1950

Portot för utrikes brev av första viktclassen var 20 öre fram till den 1 februari 1921, steg då till 40 öre, sänktes till 30 öre den 1 oktober 1924 och till 25 öre den 1 oktober 1925. Från och med den 1 juli 1936 och fram till 1 juni 1952 var det utrikes brevkort 30 öre. Under hela denna tid fanns det blå fri-

märken i de olika valörerna att tillgå. Dock saknades ett blått 40-öresfrimärke från den 1.2 1921 till den 2.6 1921 och ett blått 30-öres frimärke från den 1.10 1922 till den 27.11 1923.

Brevkortsportot till utlandet var 10 öre fram till den 1 februari 1921. Då höjdes det till 25 öre men sänktes den 1 oktober 1922 till 20 öre. Från den 1 oktober 1925 sänktes det igen till 15 öre för att den 1 juli 1936 höjas till 20 öre, ett porto som var oförändrat fram till den 1 juni 1951. Under hela denna tid fanns det röda 20-öresfrimärken att tillgå, utom under perioden 1.2 1921-1.1 1922 resp. 1.10 1922-17.11 1922.

Det internationella trycksaksportot var – med undantag för perioden 1.2 1921-1.8 1924 då det var 10 öre – 5 öre fram till den 1 april 1948. Då steg det igen till 10 öre. Under hela denna tid fanns det 5-öresfrimärken i grön färg, bortsett från tiden 1.8 1924-1.10 1925. Däremot saknades gröna 10-öresfrimärken under den första 10-öresperioden och före den 16.6 1948 under den andra.

Färgerna på helsaker

Till frankotecken vid denna tid användes även helsaker, dvs. frankokuvert och kortbrev både som brev och som trycksaker till utlandet. Enkla och dubbla brevkort användes också i den internationella postutväxlingen.

När det gäller frankokuvert, lämpliga att sända som *trycksaker*, kan vi konstatera att sådana fanns i valören 5 öre i grön färg från den 11.12 1890. De saknades sedan under tre perioder fram till 1950. Den första av dessa var 1.2 1921-31.7 1924 (då portot var 10 öre); den andra från den 1.8 1924 till den 21.12 1925, då portot var 5 öre samt från den 1.4 1948 till den 25.10 samma år, då portot uppgick till 10 öre.

När det gällde *brevkort* fanns det sådana i röd färg i valören 10 öre redan den 1.1 1873 samt under hela perioden fram till den 1.2 1921.

Portot steg den 1.2 1921 till 25 öre; några brevkort i röd färg fanns inte förrän den 9.5 1921. Efter portosänkningen till 15 öre den

Frankokouvert nr. 10, 5 öre grön, utkom 1890.
Här har det använts som trycksak till London 1891.
Stamped envelope No. 10, 5 öre green, was issued in 1890.
Here it was used as printed matter to London in 1891.

Brevkort till Argentina i av UPU rekommenderad röd färg från 1893. Eftersom portot uppgick till 15 öre blev kortet lösenbelagt med dubbla det felande beloppet, 5 öre eller 6¼ centimes.
Brevkortet med 15-öresvalör var gröna.

Postcard to Argentina from 1893, in the red colour recommended by UPU. Because the postage was 15 öre, a surcharge was imposed of twice the underpayment, 5 öre or 6¼ centimes. The 15 öre postcards were green.

1.10 1925 fanns det röda brevkort, i varje fall fram till den 1.7 1936, då portot höjdes till 20 öre. Röda 20-öresbrevkort fanns också hela tiden fram till den 1.6 1951, då brevkortsportot steg till 25 öre.

För dubbla brevkort, alltså brevkort med betalt svar, saknades sådana i röd färg under två perioder. Den första var densamma som för enkla brevkort, dvs. 1.2 1921-8.5 1921. Den andra var betydligt längre och omfattade tiden från den 1.10 1925 till den 30.6 1936.

Kortbrev, användbara som alternativ för *brev* till utlandet, infördes den 26.6 1920 i blå färg. Den 1.2 1921 höjdes portot till 40 öre och därefter var det inte möjligt att skicka kortbrev i blå färg till utlandet före 1950.

Avslutningsvis kan man konstatera att färganpassningen av frimärksfärgerna till de tidigare nämnda världspostkongressernas rekommendationer och beslut numera helt har upphört. Detta gäller i synnerhet under den andra hälften av 1900-talet, liksom under de gångna åren under 2000-talet.

Källor och litteratur

Billgren, Jan,

Sverige och Världspostföreningen 1874-1924.

Postryttaren 1989.

Gough, James Peter,

UPU Colour-Coding.

London Philatelist May 2002.

Jensen, Erik,

Verdensfrimærket.

MuseumsPosten 3/2007.

Ljungström, Ernst,

"Hvi kommer det sig att 10-öresfrimærkene icke äro gröna?".

Tidning för frimærkssamlare, nr. 7 1893.

Weinander, Bertil,

Svenska brevpostförsändelser till utlandet 1885-1949. Manus till exponat vid frimärksutställningen BOFILEX 07.

The Universal Postal Union and Stamp Colours

Originally there was no need for countries issuing stamps to co-ordinate the choice of colour for the stamps they were printing. Each country decided what colours to use for their own stamps, whether the stamps were intended for domestic or international use.

When Sweden issued its first stamps in 1855, the stamp for domestic letters was blue, and it remained so until 1885, i.e. 11 years after the creation of the Universal Postal Union (UPU).

Postage rates for letters to foreign countries varied considerably during this period, depending on distance and transport route. The rates were governed by bilateral agreements between neighbouring countries and were calculated by adding together the domestic postages in the various countries the letter passed through. Thus there were no stamps in existence specifically intended for international mail. At that time, there was therefore no need for stamps used in the international exchange of mail to be of any particular colour.

The Paris Congress in 1878

The Universal Postal Congress in Paris ended on 1st June 1878. It was then decided that uniform international rates were to be introduced for three types of mail: letters, postcards and printed matter. These rates were set at 25 centimes per 15 g for letters, 10 centimes for postcards and 5 centimes per 50 g for printed matter. In Sweden, the postage rates for international mail were set at 20, 10 and 5 öre respectively.

This was the first time that the question of colours of postage stamps was raised in the UPU. It was agreed that a colour scheme for the most common types of mail, i.e. letters, postcards and printed

matter, should be introduced as soon as possible. The reason for this decision was to make it easy for postal workers to sort mail from abroad, without the need to study closely the value of the postage stamp on each item.

There are no notes regarding this preliminary agreement, either in the main convention or the general regulations from the 1878 Congress. Instead it was left to the UPU Secretariat to deal with the matter.

The UPU Survey

The Secretariat decided to distribute a Circular, No. 31, dated 7th August 1878, to the member countries. Here they were asked to specify the colours of the stamps that their country was currently using for the three UPU categories of mail, as well as their willingness to follow the recommendations in the future.

- Which countries are prepared to adopt the UPU colour recommendations when they next issue new stamps for the above three categories of mail?
- Which stamp colours are used at present for the three categories of mail?

Of the 34 countries, twenty (including Sweden) said yes to the first question. Three countries (France, the French Colonies and Russia) were decidedly negative. Argentina, the Netherlands and Switzerland did not want to decide until they knew which colours were to be used. The remaining eight countries (Brazil, Montenegro, Serbia, Spain, Turkey and the British, Dutch and Spanish Colonies) either did not reply or expressed no opinion.

Eugène Borel, the head of the UPU Secretariat in Berne, listed the replies to the second question without reference to the

name of the country. Instead he made a general statement to the effect that "I believe that the most commonly used colours today are blue for (the equivalent of) 25 centimes, red for 10 centimes, and green for 5 centimes.

The replies were set out in UPU Circular No. 45, which was issued on 7th February 1879.

This circular also specified the colours for the different categories of mail by depicting them in an attachment to the circular. Three sets of facsimiles of stamps in the recommended shades (blue, red and green respectively) were shown in colour.

The Development in the Nordic Countries before 1897

Sweden had introduced its green 5 öre Ring-type stamp as early as 1872 but did not have red 10 öre stamps until 1885, when Oscar II (letter press) was issued. Blue 20 öre stamps were not issued until 1891 (Oscar II, copperplate recess).

The other Nordic countries were also late in adopting the UPU recommendations. In Denmark, the green 5 öre stamp and the blue 20 öre stamp of the Coat of Arms type (with small figures in the corner) were not issued until 1882 and the red 10 öre stamp (with large corner figures) not until 1885. In Norway, the red (pink) 10 öre stamp in the series Shaded Posthorn was issued in 1877 and the green 5 öre and blue 20 öre stamps respectively (Unshaded Posthorn) in 1883.

Finland issued all its stamps for the UPU categories of mail in the correct colours in 1885 (5 penni green, 10 penni red and 25 penni blue in the series Coat of Arms m/75). In Iceland, the red (carmine) 10 aur stamp was issued as early as 1876 and the green 5 aur and blue 20 aur stamps respectively in 1882.

As can be seen from the above, the Nordic countries had already adopted the recommended colours before the Congress in Washington in 1897.

The UPU Congress in Washington in 1897

After approximately 20 years, the UPU members came to a decision about the introduction of postage stamps of uniform colours for letters, postcards and printed matter for use between the member countries. The colours specified were dark blue, red and green. The decision came into force on 1st January 1899.

However, the regulation on stamp colours, as set out in paragraph 6, was fairly vaguely worded, i.e. the word "should" was used instead of "must" and, in addition, "should" was modified somewhat by the expression "if possible".

What happened after that?

Most member states had adopted the colour recommendations by the turn of the century. The only exceptions were China, Ethiopia, Mongolia, Nepal and Tibet.

After the first world war, the value of world currencies changed dramatically. The UPU Congress in Madrid in 1920 decreed that postage rates for international exchange of mail were to be increased considerably; in most cases this decision came into force on 1st February 1921. The postage for letters, as well as for printed matter, was doubled, whereas the rate for postcards was increased 2.5 times. Because of these considerable increases in postage, many countries were forced to issue new stamps. It was then no longer quite so important to follow the UPU instructions regarding stamp colours. Thus many countries only complied with the 1897 agreement for around 20 years.

Among the countries that followed the colour recommendations for the longest period of time were Great Britain and the United States. Sweden, too, was an exception as we complied with the agreement practically until 1950.